

os ud til Folket og vise alle de Sejrs-
trofæer, vi førte hjem, fandt han lutter
Tomhed: af reelt indeholdt, mente det
ærede Medlem, vor Dagsorden intet. Af
Realpolitik indeholdt det ærede Medlems
Tale for saa vidt heller intet, saa det
kunde gaa lige op. Men Dagsordenen inde-
holder dog det, at vi spinder Forhandlin-
gens Traade videre, og det er grumme
meget, naar der ikke fra andre Spin-
derskers Side er gjort os noget som helst
Tilbud, der kunde gøre, at vi kunde gaa
over paa deres Hør.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr.
Stauning har rettet det Spørgsmaal til
mig, om vor Dagsorden betyder, at Im-
portreguleringens Fortsættelse er sikret.
Jeg vil sige, at det betyder den ikke,
men den betyder, at vi ikke har opgivet
Haabet om, at det skal lykkes at faa en
Ordning af disse Forhold, som kan være
tilfredsstillende for de paagældende Indu-
strier. Det er det, den betyder. Det er
det, den i ganske særlig Grad betyder.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch har
med det fine musikalske Øre, han er i
Besiddelse af, ment at kunne kende
gamle Toner. Ja, der lyder ogsaa gamle
Toner i det ærede Medlems Tale, men
jeg tror, at hans Øre her har svigtet
ham. Det er ikke gamle Toner, der lyder
her, men nye Toner; nye Toner, som
vokser stærkere for hver Dag, der gaar,
som vokser op som en Folkevis, uden at
nogen kan sige, hvor den kommer fra.
Det lyder stadig stærkere dette, at man
er ked af de evindelige Kævlerier herinde
paa Rigsdagen. Saa talte det ærede Med-
lem om Vurdering af Udtalelser og hen-
vendte i den Anledning nogle spydige
Ord til mig. Maa jeg have Lov til at
sige, at jeg stræber altid efter at fatte
mig i størst mulig Korthed, mens det
samme ikke kan siges om det ærede Med-
lem. Jeg tror nu en Gang, at den Beske-
denhed, der viser sig i Gerning, er den
reelle Beskedenhed. Den Beskedenhed,
der viser sig i, at man mener, at ens
Udtalelser har saa megen Værdi, at de
skal vare i Timevis, den giver jeg ikke
saa meget for.

Saa vil jeg med Hensyn til Spørgs-
maalet om Forholdet mellem Venstre og
det konservative Parti sige, at det er
ganske naturligt, at Debatten mellem to
ligestillede Partier tager længere Tid end
Debatten mellem de Radikale og Social-
demokraterne i den Tid, de Radikale
førte Regeringen. Vi har faaet at vide

af det ærede Medlem Hr. Andreasen, at
Ministeriet Zahle i Virkeligheden var
Ministeriet Stauning. Det har vi faaet at
vide klart og tydeligt, og det ærede Med-
lem Hr. Borgbjerg har lejlighedsvis sagt,
at de naglede de Radikale til Taburet-
terne, naar de vilde gaa. Det tyder dog
paa, at der ogsaa har været Forhandlin-
ger mellem de to Partier, der ikke er
forelagt Offentligheden, og at disse dog
til Tider har haft en noget pinlig Karak-
ter for de Radikale.

I øvrigt vil jeg sige, at jeg ganske
kan tiltræde det, det ærede Medlem Hr.
Fraenkel har sagt, at det kan ikke nytte
noget, at vi vil søge at træde i Samar-
bejde med det socialdemokratiske Parti,
fordi vi paa saa afgørende Punkter er i
Uoverensstemmelse med dem, og dette vilde
vise sig meget hurtigt. Med de Radikale
kan der ikke være Tale om Samarbejde
af den Grund, at der ikke er noget Men-
neske her i Salen, der ved, hvad de Radi-
kale vil.

Holstein: Det ærede Medlem Hr.
Fraenkel erklærede, at vi Konservative
spinder og spinder og bliver ved at
spinde, selv om Traaden bliver tyndere og
tyndere, til den næsten er usynlig. Ja, vi
spinder, og vi har spundet en lang Ende,
og jeg frygter for, at Enden ikke bliver
god, og det er jo Betingelsen for, at alt
bliver godt. De Konservative spinder og
spinder, men det, som Befolkningen og
Samfundet trænger til, er at faa en god,
solid og betryggende Klædning erhvervs-
politisk og finanspolitisk; thi vort Samfund
er jammerlig, uforsvarlig nøgent i begge
Henseender. Og af den Traad, som de
Konservative og Venstre nu har spundet,
og som de efter alt at dømme vil blive
ved at spinde videre paa, laves der ingen
holdbar Klædning. Jeg tror ikke, at der,
saaledes som Forholdene er blevet, og
saaledes som man fra konservativ Side har
ført sin Politik, nu, da Samlingen gaar paa
Held, og der kun er et Aar tilbage af
Valgperioden, og Krisen er større i alle
Henseender end nogen Sinde før, er anden
Udvej end, at Partierne redeligt og
fordrageligt kommer hinanden i Møde.
De Konservative behøver ikke at nære
fortrinsvis Nag og Forbitrelse overfor de
Radikale og Socialdemokraterne. Jeg er
heller ikke nogen Elsker af disse Partier,
men jeg synes, at hvad Venstre har budt
gennem de 3 Aar, gør, at de Konservative
maa kunne forhandle med alle 3 Partier
fuldkommen paa lige Fod. Det ene er saa-